

στο δρόμο...

Αντιφασιστική
Πρωτοβουλία
Σύρου

τεύχος #2
Ιούνης 2013

Αντί - προλόγου

Ιθαγένεια – Υπηκοότητα – «Δίκαιο του αίματος» - «Δίκαιο του εδάφους» και άλλα σχετικά. Είναι εργαλεία πολιτικής και μάλιστα ενός, τουλάχιστο, είδους καθεστώτος που λέγεται αστική δημοκρατία. Αρκετά από τα κείμενα που ακολουθούν προσπαθούν να δείξουν σε τι αποσκοπεί μια τέτοια πολιτική, ποιων τα συμφέροντα εξυπηρετεί και πώς χρησιμοποιείται στο ελληνικό κράτος και αλλού. Φτάνουμε να γεννιέσαι παράνομος, για ποιο λόγο; Γιατί ένα κράτος θέλει παράνομους ανθρώπους στο έδαφός του; Για να τους χειρίζεται και να τους ελέγχει, για να μη δεσμεύεται απέναντί τους και έτσι να μην αναλαμβάνει τις στοιχειώδεις υποχρεώσεις του. Για να καλοπιάνει και τους «νόμιμους» δίνοντάς τους ταυτότητα ή να τους τρομοκρατεί με την απειλή της αφαίρεσής της.

Γίνονται συζητήσεις επί συζητήσεων για τη διεύρυνση του δικαιώματος της ιθαγένειας σε όσο γίνεται περισσότερους μετανάστες ή άλλες ομάδες και δεν ασχολούμαστε με τα χαρακτηριστικά της ιθαγένειας αυτά καθαυτά: Ότι, κυρίως, μέσω του επινοημένου συνεκτικού δεσμού που λέγεται «έθνος», το κράτος κατά βούληση αποδίδει δικαιώματα σε ορισμένες κατηγορίες ανθρώπων προκειμένου να εξασφαλίσει όσο γίνεται μεγαλύτερη συναίνεση. Για ποιο πράγμα τελικά; Για να ασκήσει εξουσία και να ενισχύσει τις κοινωνικές αντιθέσεις αμέσως μετά. Στο μεταξύ, η υποταγή στους νόμους της αγοράς δεν απασχολεί τους «πολίτες», εφόσον έχουν εξασφαλίσει το «δώρο» να ανήκουν σε μια φαντασική κοινότητα με βάση την καταγωγή. Συναίνεση, επίσης, στην εξωτερική πολιτική ή/και στην απαλλαγή από ανεπιθύμητους πολιτικούς αντιπάλους.

Το ζήτημα της ιθαγένειας, λοιπόν, αφορά περισσότερο όσους και όσες την έχουν παρά εκείνους κι εκείνες που δεν την έχουν. Οι μετανάστες, έχοντας συνείδηση της διαφορετικής κουλτούρας και της ταξικής θέσης (αφού δε δοκίμασαν τη «γενναιοδωρία» του κράτους) δε φαίνεται να έχουν κάποιο ζόρι να μπουν στην κοινότητα του φαντασικού του έθνους. Διότι γνωρίζουν ότι η νομική ιδιότητα του πολίτη δε σημαίνει σε καμιά περίπτωση και κοινωνική ένταξη. Αγωνίζονται να εξασφαλίσουν το νομικό δεσμό με το κράτος, όταν βρεθούν σε κράτη όπως η Ελλάδα, διότι χωρίς αυτόν κινδυνεύει η ζωή τους, είτε λόγω απέλασης είτε λόγω στέρσης της πρόσβασης στην εργασία, την υγεία και την εκπαίδευση. Διαφορετικά, ουδεμία ανάγκη τους καλεί να ασχοληθούν με το «ελληνικό αίμα» και έδαφος. Γνωρίζουμε πολλούς πλούσιους ή πολίτες της ΕΕ που να στριμώχνονται στις ουρές για άδειες παραμονής ή έτοιμους να απαρνηθούν τις δικές τους φαντασικές κοινότητες χάριν της ελληνικής;

Όποιες και όποιες είμαστε ενάντιοι στη εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο δεν μπορούμε να μπαίνουμε σε νομικίστικα τερτίπια και συναλλαγές προκειμένου να εξωραϊσούμε τα παραπάνω, προκειμένου να τρεφομαστε με υπηκοότητα ή ιθαγένεια ενώ μας στερούν την πρόσβαση σε θεμελιώδη αγαθά. Αν υποθέσουμε ότι επικρατούσε αύριο το «δίκαιο του εδάφους» και, π.χ., αυτόματα με τη γέννηση αποκτούσε το παιδί την ιθαγένεια των γονέων, αυτό θα το γλίτωνε από την ανισότητα στην ταξική κοινωνία και τις άλλες διακρίσεις; Γνωρίζουμε πως όχι, αλλά υποστηρίζουμε πως θα έχει «ευκαιρίες». Κυρίως, όμως, έχει το σημαντικό πλεονέκτημα να καταλαβαίνει πως οι ευκαιρίες σχετίζονται με την αγορά εργασίας και όχι με το έδαφος στο οποίο έτυχε να γεννηθεί.

Αν πιστεύουμε στο δίκαιο από την πλευρά των καταπιεσμένων όπου κι αν βρίσκονται, ο μόνος δεσμός που αναγνωρίζουμε είναι με αυτούς. Είμαστε δίπλα και μαζί στους αγώνες των μεταναστών/τριών, εφόσον αυτοί αναδεικνύουν το θέμα της εκμετάλλευσης ξεγυμνώνοντας την αστική μας δημοκρατία, μας φέρνουν διαρκώς μπροστά στη συνειδητοποίηση πως είμαστε εν δυνάμει παράνομοι και δείχνουν ότι κανένα «δίκαιο του εδάφους» δεν προσφέρεται σε καταπιεσμένους αν δεν πάρουν το έδαφος οι ίδιοι.

Κι ενώ διαμορφώναμε τα όσα ακολουθούν στο έντυπο αυτό, περί ιθαγένειας και άλλων, ξεκίνησε από την πλατεία Ταξίμ η εξέγερση στην Τουρκία. «Το θέμα είναι τι όρα τι λες».
Τι ιθαγένεια να της δώσουμε; Το δίκαιο του αίματος και το δίκαιο του εδάφους, χωρίς εισαγωγικά τώρα κατακτιούνται και αποδίδονται.
Οι γείτονες αγωνιστές και αγωνίστριες έχουν σηκώσει το κεφάλι και δεν κλείνουν τα μάτια στην καταπίεση και την κρατική καταστολή.
Αγνοούν αναλυτές και προφήτες και κοιτούν όσους και όσες πιστεύουν και δοκιμάζουν κάθε φορά να κάνουν πράξη το ότι ο κόσμος αλλάζει.

Στην αγκαλιά του «Ξένιου Δία», της «Θέτιδας» και ...;

Αφορμή: Αμυδαλέζα

Η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, η εφεύρεση των ανθρωποφυλάκων, το να κλωτσάς τον πεσμένο είναι μια δράση που η όποια αντίδραση της αφορά πολλούς ανθρώπους με διαφορετικές εμπειρίες και κίνητρα αλλά με κοινά αντανακλαστικά. Το παρακάτω κείμενο είναι μια τέτοια αντίδραση, μια συρραφή κειμένων για την ίδια εικόνα από διάφορες οπτικές.

Στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Αμυδαλέζας κρατούνται στοιβαγμένοι σε κοντέινερ 1.380 άνθρωποι για διάστημα που μπορεί να φτάσει έως και 18 μήνες, μολονότι οι περισσότεροι (πάνω από 900) έχουν ζητήσει άσυλο. Τρεις απόπειρες αυτοκτονίας έγιναν πρόσφατα. Σύμφωνα με τον Αμπντούλ Σαφίρ (κρατούμενο στην Αμυδαλέζα), αρκετοί είναι αυτοί που ίσως πάσχουν από φυματίωση, ενώ πολλοί αντιμετωπίζουν προβλήματα στη μέση λόγω των στρωμάτων. Υπάρχει μόνο ένας γιατρός, ενώ το μόνο φάρμακο που δίδεται σε κρατούμενους, αν το ζητήσουν, είναι Deron. Διηγείται ο Αμπντούλ: «Παρακάλεσα να φέρουν γιατρό για έναν φίλο μου που είναι άρρωστος.

Μου είπαν: "εδώ είναι η θέση σας, είτε ζήσετε είτε πεθάνετε". Εμείς πλενόμαστε με κρύο νερό και χωρίς σαπούνι. Θέρμανση άναψαν λίγες φορές, με τα χιόνια. Για φαγητό μας δίνουν πουρέ πατάτας, κυρίως, ή μακαρόνια. Καμιά φορά κοτόπουλο με σάλτσα. Και ¼ της φέτας ψωμί. Γι' αυτό κάθε δεύτερος άνθρωπος είναι άρρωστος και κανείς δεν είναι αρκετά δυνατός». Αυτό είναι το περιβάλλον στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ακόμα, η άδεια εισόδου για τα ΜΜΕ στην Αμυδαλέζα είναι κάτι που ως τώρα έχει απαγορευτεί. Η αστική δημοκρατία σε βρώμικο ρόλο κρύβει το αληθινό της πρόσωπο, αυτό της επιλεκτικής «διαφάνειας» και ισότητας. «Τι θέλουν να κρύψουν; Πόσους σκελετούς θέλουν να κρύψουν στην Αμυδαλέζα.»

Η εξόντωση είναι παρούσα «εντός των τειχών» και σφίγγει σαν κλοιός τα συρματοπλέγματα των στρατοπέδων. Εξόντωση των περισσευούμενων εργατών – αιχμαλώτων πολέμου.

Κόμβος σε μια πορεία θανάτου, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι το ανώτατο στάδιο υποτίμησης των ζωντανών, στο βαθμό που μαζικά «εξηγούν»

Και η συνέχεια ...

στους κρατούμενους πως η ζωή τους δεν αξίζει τίποτα και πως προορίζονται για το θάνατο.

Κάτω από αυτή την υποτίμηση και επίθεση στην αξιοπρέπεια και τη ζωή οι μετανάστες εργάτες αγωνίζονται με το μοναδικό όπλο που διαθέτει ο αιχμάλωτος-έγκλειστος: την απεργία πείνας.

Σύμφωνα με την ΚΕΕΡΦΑ (Κίνηση «Ενωμένοι Ενάντια στο Φασισμό και στη Ρατσιστική απειλή»), ο αγώνας της απεργίας πείνας των μεταναστών στα στρατόπεδα κράτησης συνεχίζεται σε πανελλαδικό επίπεδο. Αρκετοί είναι οι απεργοί στη Βόρειο Ελλάδα, ενώ στην Κόρινθο έχουν πραγματοποιηθεί πολλές απόπειρες αυτοκτονίας και ένας απεργός πείνας έφτασε τον Απρίλιο τις 15 ημέρες. Πέντε μετανάστες αποπειράθηκαν στις 16/4 να αυτοκτονήσουν ανεβαίνοντας στη ταράτσα, ενώ, σύμφωνα με καταγγελία, ένας από αυτούς έπεσε στο κενό.

Γίνεται κατάφωρα λοιπόν η προσπάθεια να διατηρηθεί η εξής αντίληψη στο φιλήσυχο δημοκρατικό κοινωνικό σύνολο: Τα στρατόπεδα είναι μια παρελθούσα στιγμή της ιστορίας, δε θα ξανάρθουν. Και ιδού η πιο τρανή απόδειξη: στους χώρους κράτησης των μεταναστών δεν υπάρχουν θάλαμοι αερίων και φούρνοι. Δεν υπάρχει, επομένως, οργανωμένη και συστηματική εξόντωση ανθρώπων που βρίσκονται εκεί έγκλειστοι.

Όμως η αλήθεια είναι το αντίθετο και είναι προφανής: Οι προλετάριοι αυτοί δολοφονούνται οργανωμένα και συστηματικά.

Πηγές: tvxs.gr, antifalve.gr, enstoloi.gr

Στις 7/3 από άρθρο (Α. Ψαρρά, Δ. Αγγελίδη) στην Εφημερίδα των Συντακτών μαθαίνουμε: «Με την ένδειξη "εμπιστευτικό", το Εθνικό Κέντρο Επιχειρήσεων Υγείας (ΕΚΕΠΥ) εξέδωσε έγγραφο με το οποίο ενημέρωνε το προσωπικό του για ολονύχτια χθεσινή επιχείρηση ευρείας κλίμακας της ΕΛ.ΑΣ. με τον κωδικό "Θέτις", προγραμματισμένη να διεξαχθεί χθες το βράδυ από τις 10 μέχρι σήμερα το πρωί στις 8. {...} «Αντικείμενο της επιχείρησης είναι η περιουλογή τοξικοεξαρτημένων ατόμων που κινούνται στο κέντρο της πόλης και η μεταφορά τους στις εγκαταστάσεις της αστυνομίας στην Αμυδαλέζα με σκοπό την καταγραφή τους», αναφέρει το απόρρητο έγγραφο. {...} Στο στρατόπεδο της Αμυδαλέζας, οι εξαρτημένοι θα εξαναγκαστούν να δώσουν πλήρη στοιχεία και να υποβληθούν σε ιατρικές εξετάσεις, παρά τη θέλησή τους, άγνωστο σε ποια ιατρικά εργαστήρια. Γιατροί, νοσηλευτές, ψυχολόγοι, ο διοικητής του ΕΚΕΠΥ και το ΚΕΕΛΠΙΝΟ δέχτηκαν να πάρουν μέρος στις νυχτερινές αυτές βίαιες «εξετάσεις» που περιλαμβάνουν έντυπα με πλήρη καταγραφή προσωπικών στοιχείων, ιατρικό ιστορικό, ψυχοκοινωνικό ιστορικό και ό,τι άλλο χρειάζεται η ΕΛ.ΑΣ. για τα αρχεία της. Τα αρχικά έγγραφα, που υπογράφονται από τον διοικητή του ΕΚΕΠΥ Πάνο Ευσταθίου, συνοδεύουν 10 σελίδες με συνημμένα τα δελτία των εξετάσεων αλλά και το ποιοι, πώς και με τι μέσα θα τις κάνουν. Οι αστυνομικοί θα φορούν πλαστικά γάντια, μη μολυνθούν κιόλας με

τα μιάσματα. Το προσωπικό που θα συμμετάσχει στην επιχείρηση προέρχεται, σύμφωνα με το έγγραφο, από το ΕΚΕΠΥ, το ΚΕΕΛΠΝΟ και το υπουργείο Υγείας. Άγνωστο παραμένει αν το υπ. Υγείας έχει συναινέσει στις εφόδους του κ. Δένδια. Όπως περιγράφει λίγο παρακάτω το έγγραφο, "Ο σύνδεσμος της ΕΛ.ΑΣ. που θα βρίσκεται στο ΕΚΕΠΥ θα ενημερώνει την Ομάδα Συντονισμού για κάθε μεταφορά προσαχθέντων στις εγκαταστάσεις της Αμυγδαλέζας. Η Ομάδα Ιατρικής Εξέτασης στην Αμυγδαλέζα θα ενημερώνει την Ομάδα Συντονισμού του ΕΚΕΠΥ για την άφιξη των προσαχθέντων και στη συνέχεια θα προχωρά στην καταγραφή τους".

Μετά το τέλος της επιχείρησης, οι εξαρτημένοι τελικά θα απεθούν ελεύθεροι, ενώ το ΕΚΕΠΥ και η ΕΛ.ΑΣ. "θα προβούν σε αποτίμηση και θα εξαχθούν συμπεράσματα". Δεν μας ενημερώνει η "Θέτις" αν θα διεξαχθούν και επιστημονικά πειράματα με τους εξαρτημένους! Η επιχείρηση από υγειονομικής πλευράς θα έχει "επικοινωνιακή σιγή", ενημερώνει το έγγραφο. Στο στρατόπεδο πάντως προβλέπεται να δοθούν στους κρατούμενους νερό, σάντουιτς και σούπα.»

Η «έφοδος ναζιστικής έμπνευσης» πραγματοποιήθηκε όπως ορίστηκε. Οι καταγγελίες από τα κέντρα απεξάρτησης, τους εργαζόμενους στο χώρο

της Υγείας Πρόνοιας, τους Πατρούς του Κόσμου, οργανώσεις αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές και οι επερωτήσεις στη Βουλή για το θέμα, δεν ξέφυκαν απ'αυτά. 135 άτομα μεταφέρθηκαν στην Αμυγδαλέζα και άγνωστος είναι ο αριθμός αυτών που ακολούθησαν τις επόμενες μέρες. Από το περιοδ. Unfollow (17, Μάιος 2013,σελ. 5, Ε. Γιαννοπούλου), μαθαίνουμε πως «2500 προσαγωγές έχουν γίνει στο κέντρο της Αθήνας. Μεταξύ των θυμάτων αυτή τη φορά και άστεγοι, που συλλαμβάνονται και, αφού καταστραφούν οι καθάντζες και τα λιγιστά υπάρχουντά τους, μεταφέρονται στην Αμυγδαλέζα ή σε απομακρυσμένα αστυνομικά τμήματα (στο Ελληνικό, στον Ωρωπό, κ.α.). Εκεί κρατούνται για κάποιες ώρες, καταγράφονται τα στοιχεία τους και αφήνονται ελεύθεροι, χωρίς χρήματα, ενίοτε τη νύχτα. Για να γυρίσουν πίσω με τα πόδια και με τον κίνδυνο να ξαναπροσαχθούν.»

Θα περιμένουμε και κάποιον άλλο θεό, π.χ. τον Ήφαιστο, να κατέβει στην Αμυγδαλέζα και να μας πει για τις επόμενες «ευάλωτες ομάδες» που θα «καταγραφούν»;

Πηγές: <http://www.againstneozism.gr/?p=1602> , <http://www.efsyn.gr/?p=35993> (1/4), <http://www.tvxs.gr/node/124764> (5/4), <http://www.tvxs.gr/node/122543> (13/3),

Περί ιθαγένειας και άλλων

Η απόφαση του πρωθυπουργού Σαμαρά να ακυρώσει τον νόμο Ραγκούση, που προέβλεπε την παροχή ιθαγένειας σε όσους αλλοδαπούς μετέχουν της ελληνικής παιδείας, αποδεικνύει την πολιτική αλτρεία του, συνεπή, πάντως, σε ό,τι και προεκλογικά είχε υποσχεθεί. Η συμμετοχή του Συμβουλίου Επικρατείας σε αυτή την απόφαση υπογραμμίζει, επίσης, ότι, παρόλη τη ρητορική τους για το πόσο ευρωπαϊοί είναι, τα μέλη του αποφασίζουν τελικά σύμφωνα με το δικαίωμα του αίματος που σε ελάχιστες χώρες σε όλο τον κόσμο εφαρμόζεται για την πολιτογράφηση. Ο ευρωπαϊκός νομικός πολιτισμός της αποικιοκρατίας αλλά και συγχρόνως των επαναστάσεων στην περίπτωση της Ελλάδας διαγράφεται. Εδραιώνεται ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης και εξαίρεσης που δικαιώνει το δικαίωμα του αίματος και της φυλής.

Πλέον, το γραφικό «Αίμα, τιμή, Χρυσή Αυγή» καθορίζει την επίσημη κρατική πολιτική που ορίζεται ως «Αίμα, τιμή, Φυλή Ελληνική».

Το σίγουρο είναι ότι η ακροδεξιά ατζέντα, που διαμορφώνεται με τη συνεχόμενη επιχείρηση «Ξένιος Δίας», τα στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους μετανάστες χωρίς χαρτιά και την ανέγερση του τοίχους στον Έβρο, συνοδεύεται και με το πάγωμα της ιθαγένειας για όσα παιδιά γεννήθηκαν εδώ και πήγαν από νωρίς στα σχολεία.

Η ακροδεξιά αυτή ατζέντα που υιοθετείται στην προσπάθεια να σταματήσουν τις διαρροές ψηφοφόρων της ΝΔ προς τους Ναζί της Χρυσής Αυγής, τελικά δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να εγκρίνει και ένα επιδοκιμάζει την πολιτική αυτών των επικίνδυνων εγκληματιών.

Οι κλάψες των κυβερνητικών εταίρων του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ που θυμηθήκαν το σοσιαλισμό τους και τις προοδευτικές ευαισθησίες τους δεν είναι παρά υπενθύμιση του γεγονότος ότι «ολίγον έγκυος» δεν υφίσταται. Από την στιγμή που αποφασίζεις και ακολουθείς την σημερινή ταξική πολιτική δεν γίνεται να έχεις χαριτωμένες διαφοροποιήσεις και επιφυλάξεις. Το πακέτο πάει

όλο μαζί. Γιατί η πολιτική του ρατσισμού είναι κομμάτι αυτής της ταξικής πολιτικής.

Βέβαια, οι επιφυλάξεις αυτές ουσιαστικά πηγάζουν από τη γνώση που έχουν ότι η κοινωνική δυναμική μπορεί να τους σαρώσει. Γι' αυτό άλλωστε και το ΠΑΣΟΚ προχώρησε στο νόμο αυτό. Ας μην ξεχνάμε ότι λίγο πριν την ψήφισή του είχαμε τη εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 με τη μεγάλη συμμετοχή μεταναστών δεύτερης γενιάς, ενώ ακόμα και μετά την ψήφισή του έλαβε χώρα η απεργία πείνας των 300 μεταναστών (2011) που μας σημάδεψε όλους. Επίσης γνωρίζουν ότι πάντα ένα σκισμένο κοράνι μπορεί να πλημμυρίσει τους δρόμους από πολυεθνικούς προλετάριους, ότι σε κάθε Μανωλάδα οι εργάτες της γης μπορεί να μη γυρίσουν το μάγουλο για ακόμα ένα χαστούκι και, το κυριότερο, ότι, παρόλη τη γκετοποίηση και το ρατσισμό, οι κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών είναι πάντα παρόντες, αν και πολλές φορές υπόγειοι και μη ορατοί (απεργίες, αλληλεγγύη φοιτητών σε μικροπωλητές κ.α.)

Ο νόμος της παροχής ιθαγένειας δεν πρόλαβε να αποδώσει καρπούς αφού ψηφίστηκε μόλις πριν από λίγα χρόνια. Ελάχιστα από τα παιδιά μεταναστών επωφελήθηκαν. Ελάχιστα από αυτά τα παιδιά, που έτσι και αλλιώς δεν γνωρίζουν άλλο τόπο ή πατρίδα και με το ζόρι πρέπει να ανακαλύψουν νέες πατρίδες με την ενηλικίωσή τους. Ιδίως την περίοδο αυτή, που η κρίση σημαδεύει την εργατική τάξη, λογικό είναι αυτή η νέα γενιά να χτυπιέται με την αφαίρεση της ιθαγένειας περισσότερο. Αν και φαίνεται προτεραιότητά της να μην είναι η «τακτοποίηση» των χαρτιών της αλλά ένα έστω μισό μεροκάματο προκειμένου να επιβιώσει, η οπισθοχώρηση στο προηγούμενο καθεστώς αποτελεί εμπόδιο γι' αυτή καθεαυτή την επιβίωσή της καθώς εφαρμόζεται πάνω της η ταξική πολιτική.

Η γνωστή ταξική πολιτική του επίσημου κρατικού ρατσισμού που διαχωρίζει την εργατική τάξη.

Δημιουργεί πολίτες Β' κατηγορίας όμηρους στα χέρια της γραφειοκρατίας και της αστυνομίας

-όπως εξάλλου και οι δημόσιοι υπάλληλοι, που η οποιαδήποτε υπέρβαση της αστικής νομιμότητας (δηλ. ίσως και μία απεργία ή διαδήλωση) τους οδηγεί στην απόλυση -πιθανούς στόχους ανά πάσα στιγμή προς απέλαση σε ξένους γι' αυτούς τόπους, αιχμάλωτους στα χέρια μεγάλων και μικρών αφεντικών που αν γουστάρουν κολλούν ένσημα ή εργόσημα και από αυτούς εξαρτάται η διαβεβαίωση της εργασιακής τους εκμετάλλευσης και άρα της διαμονής τους εδώ. Έτσι παραμένουν πάντα στον κοινωνικό βυθό έτοιμοι για δεχθούν τα μικρότερα μεροκάματα, τις χειρότερες εργασιακές σχέσεις, χωρίς ούτε τα στοιχειώδη δικαιώματα της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, της συνταξιοδοτικής ασφάλειας και της ψήφου (που πήγαν οι δημοκρατικές ευαισθησίες άραγε;). Για τους υπόλοιπους «τυχερούς», για τις υπόλοιπες κατηγορίες των εργαζομένων, αυτό σημαίνει μεγαλύτερη τρομοκρατία («πρόσξεε υπάρχουν και χειρότερα και μπορεί και εσύ αύριο να είσαι σαν και αυτούς») και τελικά μεγαλύτερη υποταγή.

Δημιουργείται κατακερματισμός που οδηγεί σε ψευδείς «αντιπαλότητες»: πρωτοερχόμενοι μετανάστες, περαστικοί μετανάστες με άμεσο στόχο το ταξίδι προς δυτικότερα, μετανάστες εξελληνισμένοι χωρίς χαρτιά, ιδιωτικοί υπάλληλοι, δημόσιοι υπάλληλοι, άνεργοι, ντόπιοι εργάτες με χαρτιά, κλπ. Αυτές οι συνεχείς αντιπαλότητες είναι το νερό στο μύλο των αφεντικών που ξέρουν πολύ καλά την βασική πολιτική των αυτοκρατοριών: διαίρει και βασίλευε.

Έτσι διαμορφώνεται και ο εσωτερικός εχθρός, ως αποδιοπομπαίος τράγος που φταίει για όλα, στο πρόσωπο του μετανάστη και έτσι η κοινωνική οργή αποπροσανατολίζεται. Και η δημιουργία δυνατού και ενωτικού εργατικού κινήματος αναβάλλεται. Και η υποτιμημένη εργασία συνεχίζεται γι' αυτούς τους παράνομους εργάτες. Και αυτή η υποτιμημένη εργασία επεκτείνεται και αναγκάζει και τους ντόπιους να την αποδέχονται: βλέπε, π.χ., το φασιστικό λόγο

για τη Μανωλάδα, σύμφωνα με τον οποίο δεν είναι το θέμα η εκμετάλλευση και οι απλήρωτοι εργάτες αλλά το αν είναι Έλληνες ή όχι αυτοί που δουλεύουν. Και αυτοί οι αποκλεισμένοι ενισχύουν και στελεχώνουν τη βιομηχανία του οργανωμένου εγκλήματος (μαφία) που δρα ενάντια στα συμφέροντα της συνολικής εργατικής τάξης. Και διαιωνίζονται οι πελατειακές σχέσεις εξαρτήσεων και εξαγοράς σε κοινωνικό/πολιτικό/οικονομικό επίπεδο που φτάνει ως και τη συγκρότηση προσωπικών στρατών με ιδιαίτερο δίκαιο ή και φιλανθρωπία τύπου Χρυσής Αυγής.

Καταλήγουμε, λοιπόν, στο γνωστό φαινόμενο γι' αυτά τα παιδιά της δεύτερης γενιάς μεταναστών να βρίσκονται σε χειρότερη μοίρα από τους γονείς τους και -το κυριότερο- να το αισθάνονται αυτό. Δεν είναι τυχαίες οι εξεγέρσεις αυτής της δεύτερης και τρίτης γενιάς στα προάστια του Παρισιού ή ακόμα και στα γκέτο του Λονδίνου, από νομικά αναγνωρισμένους μεν αλλά κοινωνικά απελπισμένους παρίες. Ας σκεφθούμε την περίπτωση στην Ελλάδα, λοιπόν, που τους καταποντίζει συνειδητά στη νομική εκκρεμότητα. Τι σημαίνει αυτό για αυτά τα παιδιά. Το ερώτημα είναι, βέβαια, αν η αστική πολιτική προβλέπει παρόμοιες αντιστάσεις. Και αν ναι, μήπως τελικά η ακροδεξιά ατζέντα που χρησιμοποιεί και προωθεί τις απελάσεις, τα στρατόπεδα, κλπ. αποδεικνύει ότι το μόνο που διαθέτει και επιθυμεί πλέον είναι η καταστολή;

Αυτή η καταστολή και ο διαχωρισμός της εργατικής τάξης ΚΑΙ με αυτούς τους μηχανισμούς παροχής ιθαγένειας και νομιμότητας δεν αποτελεί νέο σχέδιο για το ελληνικό κράτος. Ας θυμηθούμε τις επιλεκτικές νομιμοποιήσεις ομογενών που διαχωρίζανε τους μετανάστες, κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '90 ή, ακόμα, την απαγόρευση εισόδου για τους Μακεδόνες κομμουνιστές αγωνιστές στα χωριά τους ακόμα και μετά την αναγνώριση της «εθνικής αντίστασης». Πολιτική ενάντια στον εσωτερικό εχθρό και για την εξυπηρέτηση εξωτερικής επεκτατικής πολιτικής.

Οι διαφορές με το σήμερα είναι ότι το μήνυμα που θέλει να περάσει ευρύτερα στους εργαζόμενους αφορά πλέον μεγάλο τμήμα του πληθυσμού, και ότι η κρίση επιβάλλει ακόμα περισσότερο πολιτικές εξαιρέσεις που να εξυπηρετούν τα αφεντικά.

Σε αυτή την κρίση ορισμένοι, δυστυχώς, περιορίζονται να απαντήσουν απέναντι σε περιορισμένες πολιτικές, π.χ. αυτή του μνημονίου, με κυρίαρχες τελικά επιλογές. Δηλαδή ακολουθούν διαταξικές αντιλήψεις, προωθούν «πολιτικές επενδύσεων και μεταρρυθμίσεων» αλλά με ευνοϊκότερους όρους (άραγε για ποιον;), ενισχύουν τη ρητορική για τάξη και ασφάλεια, επιτίθενται στους μετανάστες, καθιστούν έγκλημα τη φτώχεια και χρησιμοποιούν κίτρινο τύπο ενάντια στην οποιαδήποτε Μέρκελ και μόνο (όπως οποιοσδήποτε Τράγκας). Αποσιωπούν εντέλει την ταξική επίθεση που δεχόμαστε και ανακαλύπτουν ανθελληνικές συνομισίες. Ή, ακόμα πιο ενδεικτικό της πραγματικής ουσίας της κρίσης και του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, ανησυχούν για τον αφελληνισμό των ελληνικών τραπεζών και όχι για τη διεύρυνση της φτώχειας. Όλοι αυτοί δεν μπορούνε αλλά ούτε και θέλουνε να βάλουνε την πολιτική ενάντια στη σχέση εκμετάλλευσης του κεφαλαίου. Όλοι αυτοί δε θέλουν και δεν μπορούν να αγωνιστούν και για την ιθαγένεια σαν ένα ακόμα αγώνα ενάντια σε αυτή τη σχέση.

Κατανοούμε ότι το θέμα της ιθαγένειας βρίσκεται μέσα στο σκληρό πυρήνα της ταξικής επίθεσης και απαντάμε σ' αυτήν.

Το ζήτημα της ιθαγένειας ...είναι πολλά τα λεφτά...

Το ζήτημα της ιθαγένειας που ανέκυψε πρόσφατα μετά την απόφαση του ΣτΕ περί της αντισυνταγματικότητας του νόμου Ραγκούση αφορά τις ζωές και τα δικαιώματα χιλιάδων παιδιών μεταναστών που εδώ και χρόνια μεγαλώνουν στην Ελλάδα και φοιτούν στο δημόσιο σχολείο. Από αυτά τα 200.000 περίπου είναι παιδιά δεύτερης γενιάς που γεννήθηκαν στην χώρα και σε πολλές περιπτώσεις δεν γνωρίζουν ούτε τη γλώσσα ούτε την πατρίδα των γονιών τους.

Συγκεκριμένα το δικαστήριο έκρινε κατά πλειοψηφία (24 έναντι 13) ως αντισυνταγματικές τις ρυθμίσεις του νόμου, σύμφωνα με τις οποίες την ελληνική ιθαγένεια μπορούν να πάρουν α) τα παιδιά που γεννιούνται στην Ελλάδα από γονείς που ζουν και οι δυο στην χώρα επί 5 χρόνια, β) παιδιά που αν και δεν γεννήθηκαν στην Ελλάδα έχουν παρακολουθήσει το δημόσιο σχολείο για 6 χρόνια και οι δυο γονείς τους είναι νόμιμοι. Ενδεικτική της σκανδαλώδους αυτής απόφασης και του ρατσισμού που κρύβει πίσω της είναι η επιχειρηματολογία του δικαστηρίου ότι οι νόμιμοι μετανάστες είναι στην πραγματικότητα λαθραίοι, καθότι «νομιμοποιήθηκαν εκ των υστέρων».

Τι σημαίνει όμως αυτή η απόφαση πρακτικά; Ότι με την ενηλικίωση τους τα παιδιά αυτά αυτόματα μετατρέπονται σε μετανάστες. Για να αποφύγουν την απέλαση, θα πρέπει να βρουν δουλειά και να κολλήσουν ένσημα (σε μια χώρα όπου καλπάζει η ανεργία και ειδικά των νέων) έτσι ώστε να μπορούν να αιτηθούν μια ετήσια άδεια παραμονής. Το ζήτημα είναι φυσικά και ταξικό (αν όχι μόνο). Όμηροι των εργοδοτών και των ελεγκτικών μηχανισμών του κράτους, της γραφειοκρατίας και της αστυνομίας, με την διαρκή ανασφάλεια της ανανέωσης της άδειας παραμονής και χωρίς

την ίδια δυνατότητα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, τα παιδιά αυτά μετατρέπονται σε πολίτες και εργαζόμενους δεύτερης κατηγορίας, απλά και μόνο επειδή οι γονείς τους είναι ξένοι εργάτες. Η πίεση στους ίδιους να δεχθούν το οτιδήποτε αρκεί να πάρουν το απαραίτητο ένσημο, αλλά και η πίεση που αυτό θα δημιουργήσει στους υπόλοιπους εργαζόμενους, δείχνουν ξεκάθαρα ποιοι είναι οι πραγματικοί σκοποί πίσω από την απόφαση αυτή.

Για όλα αυτά αρκεί να αναφέρουμε ενδεικτικά αλλά και πολύ χαρακτηριστικά ότι το Ελληνικό δημόσιο επιχορηγείται από την Ε.Ε για κάθε μετανάστη το ποσό των 680 ευρώ το μήνα, ποσό που ποτέ δεν έχει πάρει μετανάστης/τρια στην Ελλάδα. Το διάστημα 2007-2012 το ελληνικό δημόσιο έλαβε το συνολικό ποσό των 374 εκατομ. ευρώ από την ΕΕ για την υλοποίηση δράσεων που αφορούν τη μετανάστευση, την παροχή ασύλου, την ένταξη προσφύγων και άλλες σχετικές δράσεις (πρόγραμμα SOLID). Τα 331 εκατομ. όμως από αυτά πήγαν στη Δ/νση Οικονομικών του αρχηγείου της ΕΛΑΣ. Την περίοδο 2008-2011 υπήρχαν 80 εκατομ. ευρώ για την απέλαση/επαναπατρισμό μεταναστών στις χώρες υποδοχής τους, κι όμως το ελληνικό κράτος δαπάνησε μόλις λίγο παραπάνω από 1 εκατομ. (1) Ακόμα, για κάθε μετανάστη που είναι σε στρατόπεδο συγκέντρωσης αντιστοιχεί το ποσό των 10 ευρώ την μέρα, χρήματα τα οποία πάλι δεν φτάνουν ποτέ στον προορισμό αλλά μένουν στην κρατική μηχανή ή ίσως τα τσεπώνουν κάποιοι κρατικοί λειτουργοί. Άλλη μια αιτία να μην νομιμοποιηθεί κάποιος άνθρωπος, το κρατικό κέρδος με μορφή επιχορήγησης, εκβιαστικών ενσήμων για να ανανεώσεις τα χαρτιά σου, παράβολα. Στον προϋπολογισμό του 2011 προβλέπονται 12 εκατ. ευρώ φόροι από εφοπλιστές και 50 εκατ. ευρώ από τα παράβολα των μεταναστών. Δεν ξεχνάμε φυσικά και τη μαύρη εργασία, τις μαφίες και το κάθε είδους trafficking που σχεδόν πάντα συνοδεύεται από χρηματισμούς αξιωματούχων,

λαδώματα υπαλλήλων κλπ τα οποία δίνουν την εντύπωση ότι το μαύρο χρήμα κινείται συνεχώς και είναι άφθονο. Για να έρθει κάποιος μετανάστης ή και πρόσφυγας στην Ελλάδα σήμερα χρειάζεται τουλάχιστον 2.000 ευρώ και για να «προχωρήσει» στην Ευρώπη θέλει περίπου 1.000 ευρώ για πλαστό διαβατήριο και εισιτήρια. Αλλά, αν θέλει να είναι σίγουρος για την επιτυχία της «απόδρασης» και ότι δεν θα χάσει και αυτά τα χίλια, δίνει άλλες τρεις με τέσσερις χιλιάδες στους «κατάλληλους» ανθρώπους που ίσως ξέρουν άλλους «κατάλληλους», και πάει λέγοντας. Κρατική και παρακρατική οικονομία «ανθίζου» σε καθεστώςα παρανομίας και σκλαβιάς και η ιθαγένεια σε παιδιά μεταναστών μειώνει τα κέρδη και, σε κάποιες περιπτώσεις, ανεβάζει τα μεροκάματα.

Η τρικομματική κυβέρνηση και τα συμφέροντα που κρύβονται πίσω της με την «ευκαιρία» της κρίσης προσπερνούν πλέον κάθε (μικρο)αστικό καθωσπρεπισμό και δείχνουν το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας και του καπιταλισμού: διάλυση του κοινωνικού ιστού, ισοπέδωση εργασιακών δικαιωμάτων, δημιουργία πολιτών β' και γ' κατηγορίας, υποδαύλιση του φυλετικού /ρατσιστικού μίσους και πρόκληση τεχνητής πόλωσης και αντιπαλοτήτων ανάμεσα

σε ομάδες εργατών, φίμωση κάθε αντίθετης άποψης, καλλιέργεια κλίματος τρομοκρατίας και ανασφάλειας, προπαγάνδα και προβοκάτιες -όλα για τη μεγιστοποίηση των κερδών του κεφαλαίου και την ισοπέδωση της δύναμης της εργατικής τάξης.

Στον αγώνα μας απέναντι σ' αυτή την πολιτική, η ιθαγένεια δεν είναι ένα παράπλευρο ζήτημα. Η απαίτηση για ιθαγένεια για όλα τα παιδιά που μεγαλώνουν στη χώρα είναι μια μάχη για το δικαίωμα στη μόρφωση, για το δικαίωμα στην εργασία, το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση και ισονομία. Είναι ένας αγώνας για όλους μας και πρέπει να δοθεί από όλους μας.

(1) Πηγή των οικονομικών στοιχείων: «Μετανάστευση και ευρωπαϊκά κονδύλια. Είναι πολλά τα λεφτά, Χασάν», περιοδ.

Unfollow 13, Ιαν. 2013, 98κε.

Σύντομη ιστορική αναδρομή για το θέμα της ιθαγένειας στην Ελλάδα

Σύντομη ιστορική αναδρομή για το θέμα της ιθαγένειας στην Ελλάδα

Η αντίληψη των (ακρο)δεξιών της συγκυβέρνησης αλλά και των εθνικιστών, νεοαζ'ις ΧΑ (και όχι μόνο) σήμερα μιλάει για το «δίκαιο του αίματος», δηλαδή ότι την ελληνική ιθαγένεια δικαιούνται μόνο οι Έλληνες το γένος, δηλαδή όσοι γεννιούνται από Έλληνα πατέρα ή μητέρα (στις ακραίες εκφάνσεις πρέπει και οι δυο γονείς να είναι Έλληνες).

Ωστόσο, μετά την επανάσταση του 1821 με τη σύσταση του νέου κράτους τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά. Το ζήτημα τέθηκε ήδη από την πρώτη συντακτική συνέλευση (Επίδαυρος 1822), αλλά ήταν πολύ πιο σύνθετο για να δοθεί μια λύση σαν το εθνικιστικό παραλήρημα των σημερινών κυβερνόντων. Πρακτικά το να μιλήσει κανείς εκείνα τα χρόνια για φυλή, Έλληνες γονείς κλπ ήταν τελείως άτοπο και άχρηστο. Κριτήρια όπως η γλώσσα και η καταγωγή κρίθηκαν πολύ περιοριστικά και σχεδόν μη εφαρμόσιμα και εγκαταλείφθηκαν. Στο σύνταγμα της Α' εθνοσυνέλευσης, λοιπόν, αποφασίστηκε (τμ. Β, κεφ. Β.β') ότι «όσοι αυτόχθονες κάτοικοι της επικρατείας πιστεύουσιν εις Χριστόν, είναι Έλληνες, και απολαμβάνουσιν, άνευ τινός διαφοράς, όλα τα πολιτικά δικαιώματα», δηλ. Έλληνες είναι οι χριστιανοί κάτοικοι ενός επαναστατικά ιδρυμένου κράτους» (δεν ξεχνάμε φυσικά την αγωνιώδη προσπάθεια της αστικής τάξης και του κλήρου να αλλοιώσουν τον ταξικό χαρακτήρα της επανάστασης μετατρέποντας την σε κάτι τελείως διαφορετικό). Στο ίδιο άρθρο, το Σύνταγμα της Επίδαυρου του 1822 μεριμνά για δύο ακόμη κατηγορίες, τους «έξωθεν ελθόντες»

(πρόκειται για τους χριστιανούς ετερόχθονες- «και την Ελληνικήν φωνήν πάτριον έχοντες και εις Χριστόν πιστεύοντες») και τους «ξένους» (πρόκειται για τους δυτικούς φιλέλληνες) που έχουν την επιθυμία να πολιτογραφηθούν. [«Ομοίως Έλληνες είναι, και τα αυτά απολαμβάνουσι δικαιώματα»], Κατά συνέπεια όσοι «αλλοδαποί» είχαν πάρει μέρος στον αγώνα και ειδικά όσοι ήταν χριστιανοί, είχαν το δικαίωμα στην ιθαγένεια ως επιβράβευση.

Τα επόμενα χρόνια ο όρος ιθαγένεια και η απόδοση δικαιωμάτων στους πολίτες άλλαζαν ανάλογα με τις ανάγκες του κράτους. Καθ' όλη τη διάρκεια των δεκαετιών όπου το ελληνικό κράτος ήταν μικρό με ελάχιστο πληθυσμό, η ιθαγένεια παραχωρούνταν γενναϊόδωρα. Εδώ θα πρέπει να σημειώσουμε και τον τρόπο με τον οποίο η ιθαγένεια αποτέλεσε το όπλο στην ιμπεριαλιστική προσπάθεια επέκτασης του ελληνικού κράτους: κάτοικοι σε εδάφη (τα οποία εποφθαλιμούσε) βαφτίζονταν έλληνες παραγωγίζοντας τελείως το αν μιλούσαν την ελληνική γλώσσα, αν είχαν «ελληνική καταγωγή», ή αν είχαν «ελληνική συνείδηση». Στη συνέχεια ακολουθούσαν οι επεκτατικοί πόλεμοι και η πολλές φορές βίαιη «ελληνοποίηση» των πληθυσμών αυτών.

Η διαδικασία, αυτή φυσικά, δεν αποτελεί κάποια ελληνική πρωτοτυπία. Τα περισσότερα κράτη (και όχι μόνο στη σύγχρονη ιστορία) όταν επιδιώκουν να επεκτείνουν τα εδάφη τους χρησιμοποιούν παρόμοια τεχνάσματα. Είναι προφανές ότι το «κοινό αίμα», η «κοινή καταγωγή», και η «κοινή γλώσσα» (όλα αυτά που οι εθνικιστές θεωρούν σήμερα ως προαιώνια χαρακτηριστικά) είναι τελείως επίπλαστα, δημιουργημένα από το (αστικό) κράτος για να δικαιολογήσει την επέκτασή του.

Ο πρώτος νόμος σχετικά με την ελληνική ιθαγένεια δημοσιεύτηκε το 1835 και σηματοδοτεί πλέον την κανονιστική μετάβαση προς το δίκαιο της καταγωγής. Ίσχυσε ως το 1856 οπότε ψηφίστηκε ο Αστικός νόμος. Οι διατάξεις περί ιθαγένειας του Αστικού νόμου επιβίωσαν για έναν ολόκληρο αιώνα, καθώς διατηρήθηκαν σε ισχύ ακόμη και μετά τη δημοσίευση του Αστικού Κώδικα του 1946, ως τη δημοσίευση του Κώδικα της Ελληνικής Ιθαγένειας του 1955.

Πολλά πράγματα άλλαξαν με την μικρασιατική καταστροφή και την παγίωση των συνόρων του ελληνικού κράτους. Μετά τη συχνά «βίαιη» ενσωμάτωση των προσφύγων, η κοινωνία είχε αρχίσει να ομογενοποιείται αρκετά και σιγά σιγά το κράτος στράφηκε σε πιο «αυστηρές» ερμηνείες του όρου ιθαγένεια. Σταθμός σε αυτή τη μεταστροφή αποτέλεσε η δεκαετία του '40 και κυρίως ο εμφύλιος πόλεμος. Τότε (όπως και για πάρα πολλά χρόνια μετά), το θέμα της ιθαγένειας δεν αφορούσε μετανάστες αλλά τους σλαβόφωνες της Μακεδονίας, τους Μακεδόνες, που συμμετείχαν στην Αντίσταση και στη συνέχεια τάχθηκαν στο πλευρό του Δημοκρατικού Στρατού. Ο πληθυσμός αυτός ήταν αυτόχθων και χριστιανικός. Ήθελε όμως να μιλάει τη γλώσσα του, να διατηρήσει τα έθιμα του και έκανε το «λάθος» να στραφεί προς τους κομμουνιστές. Με την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού το '49 χιλιάδες Μακεδόνες ξεσπιτώθηκαν και κυνηγήθηκαν σε γειτονικές χώρες. Το κράτος της μετεμφυλιακής Δεξιάς τους αφαίρεσε την ιθαγένεια, την περιουσία, ακόμα και το δικαίωμα να επισκέπτονται την πατρίδα τους.

Η χρήση λοιπόν των γνωρισμάτων της γλώσσας, της καταγωγής, της συνείδησης, της φυλής –όλα αυτά που απαρτίζουν το «δίκαιο του αίματος» στα νοσηρά εθνικιστικά μυαλά- δεν είναι άσχετη με την προσπάθεια του κράτους αντιμετώπισης της ριζοσπαστικοποίησης ενός μέρους του πληθυσμού της χώρας που απειλυνε την εξουσία της ελληνικής κυρίαρχης αστικής τάξης.

Η αθρόα έλευση των μεταναστών τις τελευταίες δεκαετίες (από το '90 και μετά) έθεσε το ζήτημα της ιθαγένειας σε διαφορετική βάση. Το ΠΑΣΟΚ (μετά και τον βίαιο Δεκέμβρη του '08 και την πτώση της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας) υποσχέθηκε να αλλάξει το νόμο και πράγματι τον Οκτώβρη του 2009 έφερε τον περιβόητο νόμο Ραγκούση (που τελικά ψηφίστηκε το Μάρτη του '10). Η σημαντικότερη αλλαγή που έφερε ο νέος νόμος ήταν ότι θέσπιζε, μαζί με το «δίκαιο του αίματος», το «δίκαιο του εδάφους»: την αναγνώριση δηλαδή ότι η γέννηση και η ανατροφή ενός νέου παιδιού στη χώρα θεμελιώνει το δικαίωμα του στην ιθαγένεια.

Παρά τη σχετικά θετική αυτή αλλαγή, ο νόμος Ραγκούση περιείχε πολλά αρνητικά σημεία (εμπόδια και προϋποθέσεις) που τον έκαναν πρακτικά μη εφαρμόσιμο. Το κυριότερο από αυτά ήταν η απαιτούμενη νομιμότητα και των δυο γονέων, που μάλιστα στην περίπτωση της γεννήσεως έπρεπε να ήταν πενταετής διάρκειας. Όμως η ραγδαία αύξηση της ανεργίας, η ασυδοσία και οι εκβιασμοί των εργοδοτών που εντάθηκαν στα χρόνια αυτά του μνημονίου συνέβαλαν στο να έχουν εκπέσει της νομιμότητας πολλοί γονείς που αδυνατούσαν να συγκεντρώσουν τα απαραίτητα έσοδα. Και δεν ξεχνάμε φυσικά και την απίστευτη γραφειοκρατία για την έκδοση της άδειας παραμονής που στην πράξη ακύρωνε τον νόμο: οι περισσότερες άδειες εκδίδονταν ληγμένες –απλά για να δοθεί το δικαίωμα υποβολής νέας αίτησης.

Η συμμετοχή της Νέας Δημοκρατίας και του ακροδεξιού ΛΑΟΣ στην συγκυβέρνηση Παπαδήμου από το '11 και μετά δεν μπορεί να χαρακτηριστεί άσχετη με την εμφανή απροθυμία του κράτους να εφαρμόσει το νόμο κρυμμένο πίσω από τη δαιδαλώδη γραφειοκρατία. Σήμερα μόνο 10.000 παιδιά έχουν πάρει την ιθαγένεια ενώ εκκρεμούν άλλες 15.000 περίπου αιτήσεις που έχουν παγώσει σε αναμονή του νέου νόμου.

Πηγές:

περιοδ. Σοσιαλισμός από τα κάτω, τεύχος Μαρτίου – Απριλίου 2013, σελ.15-18

Δημ. Χριστόπουλος, «Περιπέτειες της ελληνικής

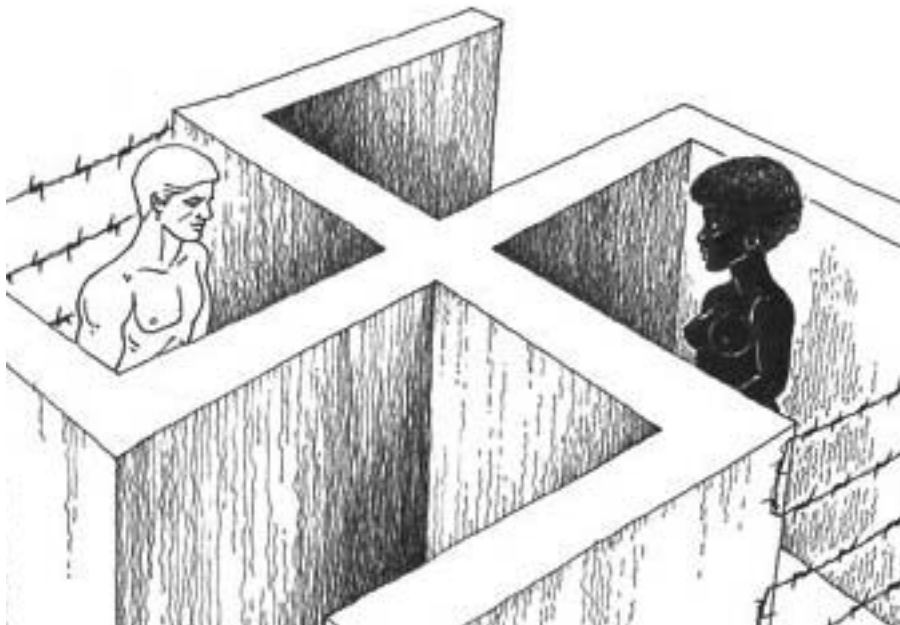
ιθαγένειας: Ποιος (δεν) έχει τα «προσόντα» να είναι

Έλληνας»: περιοδικό ΘΕΣΕΙΣ, τεύχος 87, Απρίλιος-Ιούνιος 2004. www.theseis.com (βλ. και άρθρα στα τεύχη 96 και 111)

ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

Ήδη από τη δεκαετία του '90, συγκεκριμένες περιοχές του κέντρου της Αθήνας έχουν μετατραπεί σε στρατόπεδα εργασίας. Η πειθάρχηση εργατών έχει απ' όλα: μικροαστούς που αγωνιούν και ψάχνουν για θύματα, μαφιόζους φασίστες που τους οργανώνουν, μπάτσους μεμαφιόζικες διασυνδέσεις. Στόχοι οι φτωχοδιάβολοι, που δεν αυτοπροσδιορίζονται ή νομιμοποιούνται με κανένα τρόπο στον τόπο αυτόν. Για αυτούς μένει μόνο η σκλαβιά. Μιλάμε λοιπόν για τους χιλιάδες μετανάστες-εργάτες που στοιβάζονται σε υπόγεια στο κέντρο πληρώνοντας ο καθένας προσωπικό ενοίκιο και δουλεύουν τζάμπα υπό την απειλή του μπάτσου που τους σκίζει τα χαρτιά. Δουλεύουν τζάμπα ή πολύ φθηνά γιατί ο «εργοδότης» θα τους καρφώσει και ο χρυσαυγίτης θα τους μαχαιρώσει πισώπλατα το βράδυ που γυρίζουν από τη «δουλειά». Ότι «νομιμοποιεί» αυτό το καθεστώς είναι η υπεραξία που στραγγίζουν από αυτούς τους ανθρώπους.

Η υποτίμηση της εργασίας γίνεται αρχικά μέσω της υποτίμησης της ανθρώπινης ζωής και της διαίρεσης και εκεί το μακρύ χέρι του κράτους, το παρακράτος, ήρθε να παίξει το ρόλο του, να προετοιμάσει το έδαφος να πολώσει την κοινωνία επιτιθέμενο στους αποδιοπομπαίους τράγους της εποχής (μετανάστες). Με αυτό τον τρόπο δημιουργήθηκε πρόσφορο έδαφος για την καταστολή που πάντα συνοδεύει τα μνημόνια, την εργασιακή βαρβαρότητα, την «ελεύθερη αγορά». Γιατί, για να είναι «ελεύθερη» η αγορά, πρέπει να είναι φοβισμένοι και διαιρεμένοι οι εργάτες. Η νομιμοποίηση της καταστολής στις συνειδήσεις προσαπαιτούσε, λοιπόν, κουκουλοφόρους-

λαθρομετανάστες-εγκληματικότητα των μεταναστών-οροθετικές πόρνες-επίτες ανομίας-πογκρόμ-επιχειρήσεις σκούπα και φυσικά θεωρία των δύο άκρων. Η καθημερινή ανασφάλεια και καχυποψία έπρεπε να μπολιαστεί μέσα μας και πρώτα στο κέντρο της Αθήνας. Και εκεί από το 2008 ανέλαβαν δράση οι μαφίες με κίνητρα το κέρδος, τη δύναμη, τη βουλή.

Έτσι οι μπράβοι της Συγγρού μεταφέρθηκαν και στον Άγιο Παντελεήμονα διότι εκεί υπήρχε ήδη οργανωμένο κέντρο διακίνησης ανθρώπων (η οδός Φυλής, π.χ., είναι μέσα στη ζώνη) και κάθε είδους λαθρεμπορίου. Επίσης, η περιοχή εντάσσεται στη ζώνη που κτηματομεσιτικές εταιρείες θέλουν να υποβαθμίσουν προκειμένου να πουληθούν φτηνά τα ακίνητα, να αγοραστούν από τις ίδιες και να προχωρήσουν σε ό,τι εννοούν «ανάπλαση του κέντρου». Έφτιαξαν, λοιπόν, επιτροπές κατοίκων με αυτούς κι αυτές που από παλιά κάνανε σποραδικά πογκρόμ κατά των μεταναστών στο κέντρο και τα κανάλια τους έλεγαν «αγανακτισμένους πολίτες» και η αστυνομία τους στοιχειοθετούσε ως «κατοίκους».

Ήταν το μελλοντικό κέρδος που τους έκανε να φορέσουν την περικεφαλαία και να φέρουν την ελληνική σημαία πάλι στη μόδα. Η εκμετάλλευση των γυναικών στη Συγγρού δεν είναι πλέον τόσο κερδοφόρα όσο να τα βγάξεις χοντρά από τους μετανάστες με εθελοντές νεοναζί μπράβους. Ένα γνωστό παράδειγμα για την υποβάθμιση της ποιότητας ζωής από μεριάς του κράτους είναι το κλείσιμο της παιδικής χαράς του Αγ. Παντελεήμονα, προκειμένου να μην παίζουν τα παιδιά των μεταναστών. Το πολυδύναμο, κατά τα άλλα, αστυνομικό τμήμα της περιοχής χάνει όπλα που βρίσκονται μετά σε μαφιόζικες επιθέσεις και, αν υπάρξουν προσαγωγές Ελλήνων δεν προχωρούν ποτέ σε συλλήψεις.

Η επιτυχία και παραγωγικότητα των στρατοπέδων εργασίας της μητρόπολης προϋποθέτει την ύπαρξη των στρατοπέδων συγκέντρωσης της επαρχίας και τα κρατητήρια των κατά τόπους Α.Τ.

Σε συνδυασμό πάντα με τον πανταχού παρών φόβο της απέλασης το κεφάλαιο έχει ακριβώς ότι του χρειάζεται για την παραπάνω συσσώρευση,

πολλούς αναλώσιμους τρομοκρατημένους εργάτες.

Όσοι περισσεύουν φυλακίζονται στην Αμυδαλέζα και τον Έβρο. Αλλά ακόμα και έτσι αρπάζουν από αυτούς υπεραξία σε μορφή παραδειγματισμού και φόβου για το παρόν και μέλλον των υπόλοιπων κατατρεγμένων. Έτσι ώστε οι δεύτεροι να μην κυκλοφορούν πολύ έξω από το στρατόπεδο εργασίας, να μην συνέρχονται, να μη διεκδικούν, να μην αλληλεπιδρούν σε δημόσιους χώρους μην τυχόν και συναντήσουν τον «Ξένο Δία» και πάθουν ό,τι έπαθε και ο άλλος από το γειτονικό υπόγειο.

Η σιωπηλή πλειοψηφία της κοινωνίας παρακολουθεί και αναστατώνεται κατά διαστήματα με αυτή τη «δημοκρατική» και «ευρωπαϊκή» διαδρομή που ακολουθούν οι πρόσφυγες και οι «διαφορετικοί» από εμάς εργάτες. Στρατόπεδο συγκέντρωσης σορίστου χρόνου κατά την είσοδο στον «πολιτισμό», στρατόπεδο εργασίας μετέπειτα και απέλαση ή ξανά στο πρώτο. Η σειρά με την οποία γίνεται ο εγκλεισμός δεν είναι προκαθορισμένη και μπορεί να διακοπεί από το όπλο κάποιου φασίστα επιστάτη, το μαχαίρι του χρυσαυγίτη, το δολοφονικό κυνηγητό από δημοτόμπατσους στον ΗΣΑΠ.

Τα ενδεχόμενα να σου συμβεί κάτι όλο και πιο κακό, να υποτιμηθεί ακόμα περισσότερο η ζωή σου και η εργασία σου είναι άπειρα και από όλο το φάσμα της κρατικής-παρακρατικής βίας. Ο ολοκληρωτισμός που εφαρμόζεται στους μετανάστες εργάτες είναι εικόνα από το πολύ άμεσο μέλλον όλων των εργατών, δεν είναι μακριά ο καιρός που οι επιτάξεις θα ακολουθούνται από σφαίρες. Γιατί κάποιους από εμάς, εδώ και πολύ καιρό τους διαχειρίζονται με σφαίρες, στρατόπεδα εργασίας ή συγκέντρωσης και πογκρόμ. Γιατί η Μανωλάδα δεν είναι η εξαίρεση, είναι ο κανόνας και όσοι δεν μοιράζονται τον αγώνα ενάντια στη βαρβαρότητα κεφαλαίου και φασιστών θα μοιραστούν σίγουρα την ήττα.

Το προσωπείο της αντισυστημικότητας του νεοναζιστικού κόμματος της ΧΑ έχει καταπέσει εδώ και καιρό. Εδώ απλά έχουμε συγκεντρώσει ορισμένα τρανταχιά παραδείγματα και για τους (τυχαία;) πιο δύσπιστους...

01/08/2012

Η Χρυσή Αυγή μαζί με τα κόμματα της συγκυβέρνησης ΝΔ – ΠΑΣΟΚ – ΔΗΜΑΡ μπλοκάρει τη σύσταση εξεταστικής για την Αγροτική τράπεζα.

06/09/2012

Η Ελένη Ζαρούλια, σύζυγος του Μιχαλολιάκου, κάνει ερώτηση υπέρ επιχειρηματιών: Συγκεκριμένα η Βουλευτής της ΧΑ ζητά να κλείσει ένα δωρεάν δημοτικό πάρκινγκ, κατ' εντολή επιχειρηματία που δραστηριοποιείται στο χώρο.

19/09/2012

Χρυσή Αυγή υπέρ Λάτση. Ο Βουλευτής Ηλίας Παναγιώταρος θα χαρακτηρίσει την πρόταση του Λάτση για το πλωτό μουσείο «Νεράιδα» (για να απολαμβάνει

το μουσείο φοροαπαλλαγές με παράλληλη υποχρέωση του δημοσίου να χρηματοδοτεί τα λειτουργικά του έξοδα ενώ η διαχείριση παραμένει στο ίδρυμα Λάτση το οποίο έχει ως έδρα του το Λιχτενστάιν) "προσφορά", και μάλιστα προσφορά που το δημόσιο δεν αξίζει: «δωρίζεται από έναν εκ των πλουσιότερων ανθρώπων της γης – και ξέρουμε ότι οι δωρεές που γίνονται στο Δημόσιο συνήθως καταστρέφονται, γιατί το Δημόσιο δεν σέβεται τίποτα που δεν το έχει αποκτήσει με κόπο».

20/09/2012

Συζήτηση στην Βουλή για την οικονομική ενίσχυση επιχειρήσεων που επλήγησαν από την παλλαϊκό ξεσηκωμό της 12ης Φλεβάρη, ενάντια στη ψήφιση του Μνημονίου 2.

Ηλίας Κασιδιάρης: «Πρέπει άμεσα το κράτος να αποδώσει τα χρήματα στους εμπόρους κι επαγγελματίες, οι οποίοι δέχτηκαν πλήγματα από τους τρομοκράτες και αυτούς που δημιούργησαν τα επεισόδια». Ποιοί ήταν όμως αυτοί οι «έμποροι κι επαγγελματίες» που αποτέλεσαν στόχο των διαδηλωτών εκείνο το βράδυ, και στους οποίους απευθυνόταν η οικονομική ενίσχυση; Κατά κύριο λόγο επρόκειτο για τράπεζες, καταστήματα μεγάλων πολυεθνικών επιχειρήσεων καθώς και ενεχυροδανειστήρια. Αυτά χτυπήθηκαν από τους διαδηλωτές και όχι τα μικρομάγαζα. Οι νεοναζί της ΧΑ ζητούν να δοθεί άμεσα ρευστό στις τράπεζες, τις πολυεθνικές και τους σύγχρονους μαυραγορίτες. Ο Κασιδιάρης όμως δεν έμεινε εκεί. Ζήτησε ακόμα «να μειωθούν οι ασφαλιστικές εισφορές, τις οποίες πληρώνουν οι έμποροι στο κέντρο της Αθήνας». Να μειωθεί δηλαδή κι άλλο το ήδη πενιχρό εισόδημα των εργαζομένων. Και έκλεισε με μια ακόμα... άκρω φιλεργατική και αντισυστημική πρόταση: «Ζητούμε να μειωθεί κι άλλο το μίσθωμα των δημοτικών κτηρίων από τους επαγγελματίες διότι ο δήμος (...) έχει απολύσει πολλούς συμβασιούχους επομένως μπορεί (...) εφόσον έδωξε προσωπικό να κόψει αυτά τα λεφτά τα οποία παίρνει από τους ιδιώτες». Ούτε κουβέντα για επαναπρόσληψη, ούτε καν μια κριτική για την

απόλυση των δημοτικών υπαλλήλων.

05/10/2012

Μια μέρα μετά την κινητοποίηση των απεργών των ναυπηγείων Σκαρμαγκά στο Υπουργείο Άμυνας. Ηλίας Κασιδιάρης: «η χθεσινή εικόνα με τον κ. Κωσταράκο να μιλάει με τβουτουκά είναι ευτελισμός του στρατεύματος». Το ότι εκατοντάδες εργαζόμενοι είναι απλήρωτοι επί μήνες και εμπαίζονται από το υπουργείο και την κυβέρνηση δεν είναι ευτελισμός της ανθρώπινης υπόστασης.

05/11/2012

Συζήτηση στην επιτροπή οικονομικών της Βουλής για την «οικειοθελή συνεισφορά» 80 εκατ. ευρώ από φορολόγηση των εφοπλιστών. Ο νεοναζί βουλευτής Γιώργος Γερμένης αντιδρά: «Ο επιχειρηματικός κόσμος στενάζει. Ο κλάδος της ναυτιλίας έχει σπνίξει την ελληνική οικονομία κατά το παρελθόν, εσείς πάλι συμβάλλετε καθοριστικά στην καταστροφή του». Το πότε στήριξαν την «ελληνική οικονομία» οι εφοπλιστές όλοι γνωρίζουμε. Και, φυσικά, το ποσό αντιστοιχεί στα κέρδη κάποιων ωρών μιας ημέρας, για τους περισσότερους. κανείς τους δε θα καταστραφεί αν δώσει 80 εκατ. και μάλιστα εθελοντικά!

23/11/2012

Η Χ.Α. ζητά στη βουλή να σπάσει η απεργία των εργαλαβικών του ΑΠΘ. «Να κινητοποιηθούν οι αρμόδιοι μηχανισμοί του κράτους ώστε να πάψει το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο να θυμίζει χωματερή» και «να προβεί άμεσα στη σύλληψη των ατόμων που διαπράττουν καθημερινά σωρεία ποινικών αδικημάτων». Δηλαδή οι «εχθροί του συστήματος», οι «αντιμνημονιακοί», οι «προστάτες των εργαζομένων» νεοναζί απαίτησαν να μπουκάρει η αστυνομία στο πανεπιστημιακό Άσυλο, να «σπάσει» άλλη μια μεγαλειώδη εργατική κινητοποίηση και να συλλάβει τους απεργούς που

διεκδικούσαν δεδουλευμένα μισού τουλάχιστον χρόνου – και το σύστημα ικανοποίησε το αίτημά τους μέσα σε λίγες μέρες.

06/12/2012

Αποκαλύπτεται ότι βουλευτής της Χρυσής Αυγής διαμένει σε ξενοδοχείο 5 αστέρων στο Βόλο με έξοδα της Βουλής. Στο πεντάστερο ξενοδοχείο "Valisresort" του Βόλου αποκαλύπτεται ότι διαμένει με έξοδα του ελληνικού λαού ο χρυσαυγίτης βουλευτής Παναγιώτης Ηλιόπουλος. Κατά τα άλλα τα βάζουν με τη διαφθορά και την κατασπατάληση δημοσίου χρήματος από το πολιτικό σύστημα.

20/12/2012

Η Χρυσή Αυγή καταψηφίζει την πρόταση για σύσταση εξεταστικής επιτροπής για τη "λίστα Λαγκάρντ" μαζί με τα κόμματα της συγκυβέρνησης.

Ο βουλευτής της Χ.Α. Μιχάλης Αρβανίτης καταψήφισε στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής την πρόταση για σύσταση εξεταστικής επιτροπής για τη «λίστα Λαγκάρντ». Βέβαια μετά από αρκετές ώρες και το σχετικό ντόρο που προκλήθηκε οι νεοναζί δήλωσαν ότι ψήφισαν «όχι»... κατά λάθος! Φυσικά η δουλειά είχε γίνει.

13/02/2013

Η ΧΑ για την πώληση νησιών Ο Παναγιώταρος ανακοίνωσε επίσημα εκ μέρους της Χ.Α. ότι θα υπερψηφίσουν (την πώληση νησιδίων) επειδή θεωρούν «ικανοποιητική κάλυψη εθνικών συμφερόντων» την υπογραφή του Υπουργείου Άμυνας και των Γενικών Επιτελείων. Μετά από μιάμιση ώρα όμως, ο Χρήστος Παππάς υπαναχώρησε, δηλώνοντας ότι (τελικά) «θα καταψηφίσουν κάθετα», διότι... δεν εμπιστεύονται το Υπουργείο Άμυνας και τα σημερινά Γενικά Επιτελεία. Δηλαδή αυτοί που κόπτονται τόσο πολύ για τα νησιά και καρφώνουν σημαίες από δω κι από κει, δε θα είχαν κανένα πρόβλημα να ξεπουλήσουν νησιά αρκεί να εμπιστευόντουσαν το Υπουργείο Άμυνας.

Η Μανωλάδα δεν είναι μοναδική περίπτωση

Η αχρεία δολοφονική απόπειρα των τριών υπανθρώπων επιστατών στη Νέα Μανωλάδα κατά 200 μεταναστών εργατών που ζητούσαν τα δεδουλευμένα τους έξι μηνών και ο τραυματισμός κοντά τριάντα εξ αυτών, σόκαρε την κοινή γνώμη και γέμισε με άρθρα καταγγελίας του γεγονότος και συμπαράστασης στα θύματα στο διαδίκτυο και τις εφημερίδες. Η έκκληση και ο αποτροπιασμός στον απλό κόσμο, σε δημοσιογράφους και πολιτικούς ήταν έκδηλοι. Σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος έσπευσε να καταδικάσει το συμβάν με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο να αναφέρει χαρακτηριστικά: «Η πρωτοφανής και επονεϊδίστη αυτή ενέργεια είναι ξένη προς τα ήθη των Ελλήνων και η αντιμετώπισή της από τις αρμόδιες αρχές θα είναι άμεση και υποδειγματική».

Τι υποκρισία!

Το περιστατικό αυτό καταρχάς δεν είναι το μοναδικό σε αυτήν την περιοχή που εδώ και χρόνια λειτουργεί σαν ένα άτυπο άβατο, μια άτυπη ειδική οικονομική ζώνη, με δικούς της νόμους (τους νόμους της συγγής εκμετάλλευσης, της τρομοκρατίας, του ρατσισμού) και όλα αυτά φυσικά με την ανοχή αν όχι την υποστήριξη του επίσημου κράτους. Εδώ και χρόνια οι μεγαλοτσιφλικάδες της περιοχής προσλαμβάνουν για ένα κομμάτι ψωμί εκατοντάδες μετανάστες από χώρες όπως το Μπαγκλαντές ή την Αίγυπτο (παλιότερα από την Αλβανία), χωρίς χαρτιά και άδειες παραμονής σε συνθήκες εργασίας που θυμίζουν σκλάβους περασμένων αιώνων. Οι εργάτες ζουν και κοιμούνται μέσα στα θερμοκήπια, στο χώμα, κάτω από το νάιλον, συνέχεια σκυφτοί, εκτεθειμένοι στην υγρασία, το κρύο, τον καύσωνα, με ένα γεύμα μόνο τη μέρα, χωρίς καμιά ιατρική περίθαλψη. Πολλοί μάλιστα έχουν και τις οικογένειες μαζί τους και τα παιδιά τους μεγαλώνουν σε αυτές τις συνθήκες. Ο εργοδότης μάλιστα δεν είναι πάντα ίδιος –κάτι που εξηγεί και την προκλητική ομερτά σε όλη την περιοχή. Όταν οι μετανάστες εργάτες ζητούν τα δεδουλευμένα τους, οι εργοδότες τους απειλούν ότι θα τους καταδώσουν στην αστυνομία επειδή δεν έχουν χαρτιά και τους διώχνουν. Συχνά η τρομοκρατία αυτή περιέχει και σωματική βία με αποκορύφωμα φυσικά το πρόσφατο περιστατικό που μόνο τυχαίο και ανεξήγητο δεν είναι. Άλλωστε σύμφωνα με μαρτυρίες στην περιοχή λειτουργεί μια μορφή τοπικής Μαφίας με σκοπό την αποτελεσματικότερη τρομοκρατία όχι μόνο των μεταναστών αλλά και όλων όσων προσπαθούν να αναδείξουν το ζήτημα και να βοηθήσουν τους εργάτες. Οι παρακολουθήσεις ανθρώπων, τα απειλητικά

τηλεφωνήματα, οι τραμπουκισμοί και πολλές φορές η βία αποτελούν μέρος της καθημερινότητας της περιοχής.

Χαρακτηριστικό είναι ότι στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής μετά από καταγγελίες έχουν σχηματιστεί πάνω από 200 δικογραφίες για τους εργοδότες της περιοχής (από τις οποίες φυσικά ελάχιστες έχουν εκδικαστεί). Δεν εκπλήσσει εξάλλου ότι ουδέποτε έγινε προσπάθεια εξάρθρωσης ή αντιμετώπισης της τοπικής Μαφίας. Ούτε ότι η πρώτη αντίδραση της τοπικής αστυνομίας μετά τα πρόσφατα γεγονότα ήταν να συλλάβει τους τραυματίες μετανάστες και να τουςβάλει στη λίστα για απέλαση (άσχετα αν το μάζεψαν μετά προσωρινά λόγω της μεγάλης κατακραυγής). Το ερώτημα είναι, αυτή η στάση των Αρχών (τοπικών και όχι μόνο) δικαιολογείται λόγω άγνοιας, κακής αξιολόγησης της σοβαρότητας της κατάστασης, φόβου και αδυναμίας ή κρύβεται κάτι άλλο;

Σίγουρα δεν υπάρχει άγνοια, φόβος ή αδυναμία. Ούτε φυσικά υποεκτίμησαν την κατάσταση. Όταν πρώην πρωθυπουργός επισκεπτόταν την περιοχή (ΓΑΠ) και μιλούσε για κόκκινο χρυσό και οικονομικό θαύμα, όταν οι τοπικοί φορείς γίνονται καθημερινά μάρτυρες καταγγελιών για πράξεις εκμετάλλευσης και ρατσιστικής βίας, κανείς δε δικαιολογείται να πει ότι δεν ήξερε. Κι όσο για το φόβο ή αδυναμία, η επέμβαση της αστυνομίας και η βήναυση καταστολή στις διαδηλώσεις διαμαρτυρίας σε άλλες περιοχές δείχνει ότι υπάρχει η επιχειρησιακή δύναμη. Αυτό που δεν υπάρχει είναι η θέληση.

Το κράτος έδειχνε ανέκαθεν μια προκλητική απάθεια ή χαλαρότητα σε εργοδότες που κατηγορούνταν για ρατσιστική βία και εκμετάλλευση εργαζομένων (μεταναστών και όχι μόνο). Οι κυβερνήσεις των μνημονίων και ειδικότερα η ακροδεξιά τρικομματική κυβέρνηση Σαμαρά όμως έχουν προχωρήσει βήματα παραπάνω. Παρά την όποια περιστασιακή λεκτική καταδίκη, προσέφεραν απλόχερα τη στήριξη της, όχι μόνο υποδαυλίζοντας το ρατσιστικό μίσος αλλά και προστατεύοντας τα συμφέροντα αυτών των εργοδοτών με κάθε κόστος. Τι να πρωτοαναφέρει κανείς; Την ύπαρξη ατόμων γνωστών για το χουντικό και ακροδεξιό παρελθόν τους δίπλα στον πρωθυπουργό; Την επαναφορά της λογικής των δύο άκρων και της μετεμφυλιακής πολιτικής φρασεολογίας; Την υπερψήφιση νομοσχεδίων που διαλύουν εργασιακά δικαιώματα δεκαετιών; Την ρατσιστική σύλληψη επιχείρηση Ξένιος Δίας (όπου από τις 85000 περίπου προσαγωγές μόνο το 5% ήταν παράνομοι μετανάστες); Τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης στην Κόρινθο, στην Αμυδαλέζα και τον Έβρο (όπου τώρα εκτός από τους μετανάστες «μεταφέρον» και ναρκομανείς και άστεγους); Τις καταγγελίες για βασανιστήρια και άλλες

συνθήκες κράτησης μέσα σε αυτά τα στρατόπεδα –κολαστήρια; Τη σύλληψη και διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών (που τελικά αθώωθηκαν όλες); Την ανοχή στις θρασυδείλες επιθέσεις των νεοναζι της ΧΑ σε μετανάστες και άλλους αγωνιστές; Την επίθεση σε αυτοδιαχειριζόμενους κοινωνικούς χώρους και καταλήψεις μετά την προτροπή της ΧΑ; Την προσπάθεια για φίμωση, στοχοποίηση, συκοφάντηση και τρομοκράτηση πολλές φορές με παρακρατικές μεθόδους των ανεξάρτητων δημοσιογράφων, των bloggers και των εναλλακτικών μέσων ενημέρωσης του διαδικτύου (δε ξεχνάμε τη σημειολογική επίθεση στο indymedia); Την εξαιρετικά βίαιη καταστολή των διαδηλώσεων τοπικών κοινωνιών που μάχονται για το δικαίωμα τους να ζήσουν στην περιοχή τους κόντρα στα συμφέροντα μεγαλοεργολάβων και πολυεθνικών (Κερατέα, Σκουριές κλπ); Τις παρακρατικές χουντικές προσαγωγές κατοίκων αυτών των περιοχών μέσα στη νύχτα μπροστά στις οικογένειες τους; Τη χρησιμοποίηση της δικαιοσύνης (ο όρος ανεξάρτητη μόνο γέλιο μπορεί να προκαλέσει) για την προάσπιση των συμφερόντων των εργοδοτών (κατάργηση νόμου για την ιθαγένεια, πράσινο φως για εξόρυξη χρυσού στις Σκουριές κλπ);

Η λίστα είναι ατελείωτη. Ειδικά όμως τα παραδείγματα της Κερατέας, των Σκουριών και τώρα της Νέας Μανωλάδας (από την αντίθετη πλευρά) δείχνουν το μοντέλο που οραματίζονται για την κοινωνία μας: μια κοινωνία αστυνομοκρατούμενη, με εργαζομένους χωρίς δικαιώματα και στα όρια της εξαθλίωσης, και νόμους που θα εξυπηρετούν πλήρως τα συμφέροντα του Κεφαλαίου και των εργοδοτών. Μια χώρα ολόκληρη ειδική οικονομική ζώνη, με εργάτες σκλάβους σαν τον αμερικάνικο Νότο του περασμένου αιώνα (και φυσικά τα σκυλιά του συστήματος, οι παρακρατικοί φασίστες της ΧΑ, όπως η Κου Κλουξ Κλαν, θα έχουν αρμοδιότητα τις «βρώμικες δουλειές» όταν το επίσημο κράτος δε θα θέλει να λερώσει τα χέρια του με αίμα).

Η κατάσταση αυτή δεν αφορά κάποιες μακρινές περιοχές. Αύριο θα συμβεί και στον τόπο μας. Μπορεί ήδη να συμβαίνει. Το να κρύβουμε το κεφάλι στην άμμο ή να σταυρώνουμε μοιρολατρικά τα χέρια δεν είναι λύση. Η αντίσταση και η αλληλεγγύη είναι τα δικά μας όπλα.

ACTIVE MEMBER, ΣΚΥΛΟΓΙΟΙ

[2012 Αρσενάλι. Στίχοι: Β.Δ. Fooxmoor, Μιχάλης Μυτακίδης]

Γεμίσαμε φιλάνθρωπους τώρα στη φτώχεια και στην πείνα
ουρές μεγάλες στα συσσίτια στην Αθήνα
ξамολημένα τα σκυλιά του έθνους εξαγοράζουν,
ντύνουν, ταΐζουν και συνάμα τρομάζουν.

Η αλληλεγγύη έπιασε γκόμενο το φόβο –τους είδες;
Μοιράζουν τις πατάτες μαζί με τις πατρίδες
κι εσύ απελπισμένη μασάς στο ύστερο του τρόμου
τους χαρίζεις το βασίλειο του δρόμου.

Λαός λερός και στα βάσανα ακόμα πιο λερός.
Πόσο θα `θελα να μην ήσουν μίζερος
να προτιμάς καρφωμένο πιασώπλατα μαχαίρι
παρά ένα πιάτο φαγητό από ενός φασίστα το χέρι.

Κλέψε από τους κλέφτες είναι πιο τίμιο αδερφέ μου.
Ξέρνα το μίσος που σεμπολιάσαν οι καημοί μου.
Ξυριστοί είναι χωμένοι στο πλήθος
ο' ονειρεύονται με κίτρινο αστέρι αριστερά στο στήθος.

Το τελευταίο τους χαρτί είναι η πείνα κι οι ναζί
για να σε πείσουν στην ανάγκη να διαλέξεις μαγαζί.
Όλα τα καθάρματα το στήσανε μαζί, μα αργεί
ακόμα η ώρα για να χαρούν οι σκυλογοιοί.

Και πώς θα γίνουν όλα αυτά ρωτάς και σκιάζεσαι
κι αν δε γλιτώσεις μου λες τάχα νοιάζεσαι.
Μη σκας, απλά τραβήξου απ' την πηγή,
εκεί ακόμα ξεδιψάν οι σκυλογοιοί.

ΟΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ